

Elizabeth Arnott

**OOG
VOOR
HET
KWAAD**

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Lunar Books Ltd.
Oorspronkelijke titel: *The Secret Lives of Murderers' Wives*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Dan Kennedy
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2068 6
ISBN 978 94 027 7748 2 (e-book)
NUR 330
Eerste druk augustus 2026

Originele uitgave verschenen bij Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, New York.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een

BERRYVIEW, CALIFORNIË, 1966

WARM WEER DOET Beverley Lightfoot altijd denken aan de keer dat ze de kleren van haar man in de vuilnisbak vond.

Het was een snikhete dag, net zoals vandaag, toen ze oog in oog stond met een magere coyote, de deksel van de vuilnisbak van de burens opilde en het overhemd van haar man zag liggen, het geruime dat ze voor zijn vijfendertigste verjaardag had gekocht, bedekt met eierschalen, koffiedrab en bloedvlekken.

Ze knippert met haar ogen om het beeld te verdrijven, stelt haar binnenspiegel bij en legt haar handen op het stuur. Ze tilt haar vingers op om haar nagels te inspecteren, die ze vanmorgen zorgvuldig onschuldig lichtroze heeft gelakt. Fronsend leunt ze naar voren: ze zou zweren dat ze de nagellak ziet bubbelen door de hitte.

Op de trottoirs, waar palmbomen langs staan te kwijnen, wemelt het van de mensen in capribroeken en mouwloze shirts. Dit soort onwrikbare hitte, zo hardnekkig dat ze van de gebouwen en de zebrapaden afstraalt, stijgt de mensen naar het hoofd, vooral in Berryview, waar er geen zeebries is, geen zuchtje wind om de bedompte zomerlucht te verdrijven.

Dit duurt al weken, deze meteorologische impasse, met krantenkoppen over recordtemperaturen naast verhalen over bombardementen op Hanoi. VERZENGENDE HITTE! schreeuwen ze hysterisch. WEER DUIZENDEN DODEN IN VIETNAM.

Verkopers hebben het warme weer aangegrepen om bij Beverleys

huis aan te kloppen. Ze hebben staande ventilatoren bij zich, zware Coleman-koelboxen, ijsmachines, rustend op hun heup, hun vochtige haar naar achteren gestreken, een trillende grijns om hun lippen omdat ze weten dat ze op goud zitten. Nadat Beverley hen beleefd heeft weggestuurd, leunt ze over de veranda. In elke perfect verzorgde voortuin, achter elk wit hek en elke bloeiende hibiscus, is hetzelfde tafereel te zien: een wijdbeens staande man met opengeknoopt overhemd – zo eentje dat ze destijds in de vuilnisbak vond – dat doorweekt is van de nevel van zijn tuinsproeier.

Beverley schuift haar witte zonnebril wat hoger op haar neus tegen de felle schittering van de parkeerplaats. Glad asfalt en dure auto's; ze had vandaag niet anders dan rijkdom verwacht. Ze verschuift op de stoel van haar Cortina, terwijl haar dijen aan het oude vinyl blijven plakken. Haar jurk van crèmekleurige keperstof, met een riempje om de taille en een zijden strik om de hals, is nu al klam van het zweet. Er valt niets meer aan te doen, dus ze hoopt maar dat de schijnwerpers binnen niet te fel zijn.

Ze kijkt nog eens in de binnenspiegel. Het zonlicht priemt door de bomen, weerkaatst tegen de ramen, een verblindend licht. Haar tanden vinden de zachte binnenkant van haar wangen en bijten er hard op. Ze heeft een hekel aan de onnozele voorspelbaarheid van haar eigen geheugen, alsof ze een domme pavlov-hond is die aan draaiende helikopterwieken en rode zwaailichten denkt zodra de temperatuur boven de dertig graden uit komt.

Ze zet de autoradio uit, trekt de strik om haar hals los en blaast een stroom warme adem tegen haar borstkas. Keperstof. Echt? In deze hitte? Slim, Beverley.

Ze had de jurk achter uit de kast gehaald en speciaal voor deze gelegenheid laten stomen. Bedenken wat ze aan zou trekken was een ritueel geweest dat meerdere dagen in beslag had genomen: uren stond ze voor de spiegel en hield ze elk kledingstuk onderzoekend tegen haar lichaam gedrukt. Ze moest afwegen of het kledingstuk

het juiste midden hield. Niet te streng. Niet te speels, om voor de hand liggende redenen. Niet te kort. Geen decolleté. Absoluut geen rood.

Ze had een laag make-up opgedaan en het er vervolgens beetje bij beetje weer af gehaald, alsof een vleugje blush in de verkeerde perzikint of te dik aangebrachte mascara iets was waar mensen op zouden letten, iets wat hun voor gevoel over haar dat ze al die tijd al hadden gehad zou bevestigen.

Aan de andere kant van het autoraam stroomt een goedgeklede menigte naar de ingang van het hotel. Zilveren spelden en zorgvuldig gepoetste knopen glinsteren in het zonlicht. Er gaan honderden mensen naar binnen: gewone agenten, rechercheurs en sheriffs, en echtgenotes in hun eigen uniform – parels, mouwloze jurken en oorhangers zo groot als kerstballen. Beverley kijkt naar haar benen en zucht. Er zit een ladder in haar nieuwe panty.

Ze controleert nog een keer haar make-up, en door haar hoofd spookt de stem van haar moeder. *Met zo'n rond gezicht als jij hebt, Beverley, zou ik echt goed nadenken over of een pony wel de beste optie is.* De mascara is gaan klonteren in haar onderste wimpers en haar nieuwe Coty-lippenstift loopt uit bij de mondhoeken. Ze lijkt wel geschift.

Ze haalt een zakdoekje uit haar handtas en merkt dat haar handen trillen. Sterker nog, haar hele lichaam beeft, ze siddert van angst. Ze dept haar mondhoeken schoon en pakt haar lippenstift om die opnieuw aan te brengen, zich afvragend wat erger is, de helse hitte of de helse zenuwen. Er zullen daarbinnen mensen zijn, belangrijke mensen, en ze zullen allemaal naar haar kijken, naar haar luisteren, bij zichzelf denken: natuurlijk wist ze het, of wist ze het niet? Wat een waardeloze sloerie dan.

Als er één ding is dat Beverley de afgelopen vijf jaar heeft geleerd, dan is het wel dat andere vrouwen denken dat ze het wel zouden merken als hun man deed wat Beverleys man heeft gedaan. Dat is

niet zo, maar ze troosten zichzelf graag met die gedachte. Beverley laat het hen maar denken.

Ze kijkt nog een keer in de spiegel, met haar lippenstift in de aanslag, en dan ziet ze h em aan de andere kant van de parkeerplaats. Ze schuift zo ver mogelijk naar beneden, tot haar schouders haar oorlellen raken.

‘Shit.’ De lippenstift glipt uit haar vingers en rolt onder het gaspedaal. ‘Shit, shit, shit!’ Tot haar afgrijzen ziet ze dat hij een vuurrode veeg op de voorkant van haar jurk heeft achtergelaten.

Ze waagt nog een blik naar buiten en ziet Roger Greaves een eindje verderop lopen. Zelfs van deze afstand herkent ze zijn zilvergrijze haar met zijskeiding, zijn strakke, gesteven uniform en zijn imposante lengte. Zijn vrouw Enid hangt aan zijn elleboog.

Beverley houdt haar adem in wanneer het stel op een afstandje langs de auto loopt en door de dubbele deuren het hotel in gaat. Haar blik valt op het stoepbord bij de ingang, waar met krijt op geschreven staat:

3 JULI
LAPD-GALA-AVOND
WELKOM POLITIEAGENTEN EN GEZINSLEDEN

Haastig dept ze poeder op haar gezicht in een poging de blos tegen te houden die vanuit haar nek omhoogkruipt.

Als ze nu niet naar binnen gaat, gaat ze nooit meer naar binnen.

Als ze niet naar binnen gaat, zullen ze denken dat ze iets te verbergen heeft.

Voordat ze zich kan bedenken, trekt ze het dashboardkastje open en haalt ze Henry’s oude heupfles eruit. Ze weet wel dat ze hem niet meer zou moeten gebruiken, maar het voelt als een kleine daad van rebellie om een slokje uit de metalen flacon te nemen. De drank is warm en glijdt met een zalig brandend gevoel naar binnen. Algauw

merkt ze dat ze wat rechter zit. Wanneer de vertrouwde tinteling in haar buik opkomt, stopt ze de heupfles weg. Ze strijkt een krul achter haar oor en stapt uit.

Buiten is de lucht verstikkend. Haar vingertoppen knetteren wanneer ze een voor een de autoportieren controleert en dit ingesloten ritueel vervolgens herhaalt. Ze onderdrukt de impuls om het een derde keer te doen. Als ze nu niet naar binnen gaat, gaan ze verbanden leggen die er niet zijn. Dan gaan ze haar verhaal invullen.

Net als ze op weg gaat naar de goudomrande entree, ziet ze een jonge vrouw uit een Plymouth Barracuda stappen. Ze slaat het portier aan de bestuurderskant achter zich dicht en haast zich naar de ingang. Haar bandschoenen klakken op het asfalt.

Beverley rent haar achterna. 'Pardon. Miss, pardon. Wacht!' Ze haalt haar in en pakt haar bij haar schouder.

De vrouw is eind twintig, net als Beverley. Ze ziet eruit als een fotomodel en draagt een mouwloze top met col. Ze draait zich om en trekt haar geëpileerde wenkbrauwen op.

Beverley glimlacht verontschuldigend. 'Sorry dat ik riep, maar je bent vergeten je auto op slot te doen.'

'O.' De handen van de vrouw glijden naar haar sleutelbeen, over het kruisje om haar hals, zo delicaat dat het bijna doorschijnend is. 'Godzijdank,' verzucht ze. 'Ik dacht dat je me een verzekering wilde verkopen of zoiets.'

Met een geforceerd lachje antwoordt Beverley: 'Ik probeerde alleen maar te helpen.'

De vrouw glimlacht alsof Beverley iets raars heeft gezegd. 'Het loopt vast wel los,' zegt ze uiteindelijk. Ze draait zich weer half om naar het gala en wuift met haar mooie hand. 'Er zijn ongeveer driehonderd agenten in dat gebouw. Op dit moment is dit de veiligste parkeerplaats in de stad.'

Ze mag dan wel mooi zijn, maar mooi zijn houdt je niet in leven.

Met een strakke glimlach reageert Beverley: ‘Als je je auto niet op slot doet, kan iemand zich achter de bestuurdersstoel verstoppen.’

De vrouw knippert duidelijk geschokt met haar ogen.

‘Het is altijd veiliger om je auto op slot te doen.’

Verbolgen knijpt de vrouw haar ogen samen. Zonder iets te zeggen loopt ze terug naar haar auto. Ze doet hem nadrukkelijk op slot en loopt dan langs Beverley het hotel in, met haar handtas tegen haar borst geklemd.

De balzaal is een broeikas. Kelners delen papieren waaiers uit, waar de echtgenotes mee wapperen. Ze tillen hun paardenstarten op en onthullen sluitingen van dure sieraden. Het geroezemoes vult de ruimte, de lage bariton van mannen die ongevraagd verhalen over zichzelf vertellen, met hun brede schouders, pommade in hun haar, en de bedwelmende geur van Aramis. Sommige agenten zijn in uniform. Andere strijken de revers van hun smokingjas glad, trekken hun vlinderdas recht.

Het is er donker, een welkom contrast met het pijnlijk felle zonlicht van buiten. Aan de muren hangen zwarte draperieën en aan het plafond bungelen kroonluchters vol caleidoscopische kristallen. Beverley kijkt omlaag en wrijft over de lippenstiftvlek op haar jurk. Ja hoor, ze maakt het alleen maar erger.

Misschien had ze Margot moeten meevragen, of zelfs Elsie. Dat zou pas echt een spektakel zijn geweest. *Wilt u de vrouw van een moordenaar zien, dames en heren? Hier heeft u er drie.*

Ze loopt door de zaal met haar blik op de vloer en hoopt maar dat niemand haar herkent uit de krant.

Beverley is altijd jaloers geweest op de agenten en hun vrouwen. Voor hen is moord slechts een woord van vijf letters in een rapport. Het is iets waarover ze praten onder het avondeten. Het is bewijsmateriaal op een plaats delict dat aan het eind van de dag in een kast wordt opgeborgen.

Een ober met zware wenkbrauwen zweeft voorbij en ze pakt een glas champagne van zijn dienblad, waarna ze haar arm naar achteren uitstrekt om er nog een te pakken. Met in elke hand een glas draait ze zich om naar de muur. Ze drinkt het ene glas in een paar slokken leeg en zet het op een tafeltje naast zich neer. Wanneer ze het tweede glas aan haar mond zet, bedenkt ze zich. Ze kan het beter vasthouden, zodat haar handen iets te doen hebben.

‘Mrs Lightfoot.’

Ze schrikt zich wild. De jongeman voor haar ziet eruit als iemand uit een reclamespotje. Hij is ongeveer even oud als Beverley, veel jonger dan de meeste andere agenten hier. Onwillekeurig komt het beeld in haar op van hem op de tennisbaan, met gebruinde benen en een witte korte broek.

‘Miss Edwards, heet ik nu.’ Ze kijkt hem langer aan dan comfortabel voelt. Ze weigert de aanspreekvorm Mrs te gebruiken. Mrs Edwards is haar moeder.

‘Miss Edwards.’ Hij glimlacht zijn tanden bloot en ze voelt dat haar oren warm worden. ‘De sprekers worden uitgenodigd om backstage te ontspannen.’ Er zitten twee zweetparels boven zijn lip. ‘Er is een wat rustiger kamer waar u kunt wachten, als u wilt, voordat u...’ Hij knippert een paar keer met zijn ogen. ‘...op moet.’

Ze knikt en hij vertrekt weer. Even later loopt ze in de richting van het podium. Aan de rechterkant is een gang, geflankeerd door hoge zwarte scheidingswanden, die ze dankbaar in loopt. Het geroezemoes van de balzaal verstomt onmiddellijk; het gelach en gebral worden gedempt tot een zacht, te negeren gegons. Ze blijft in het donker staan en haalt adem, legt haar hand op de gespannen spieren in haar nek, tilt haar kin op en laat de zenuwen wegvloeien.

Plotseling begint haar huid te prikken.

Ze wordt bekeken.

Ze voelt het, als zachtjes krabbende nagels.

‘Goed om u weer te zien, Mrs Lightfoot.’

De tintelingen stoppen. Ze kent die basstem. Ze draait zich om. ‘Hoofdcommissaris Cornwell.’ Haar schouders verstrakken. ‘U overvalt me.’

‘Kan ik zeker beter niet doen, hè?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op, maar glimlacht niet. Tom Cornwell is nooit iemand geweest die veel glimlacht: niet toen hij Henry oppakte, niet toen hij Beverley ervan beschuldigde meer te weten dan ze zei. ‘Hoe gaat het?’

‘Ach ja...’ Ze haalt haar schouders op.

Hij knikt en wrijft met zijn vingers langs beide kanten van zijn snor. ‘Ben je hier klaar voor?’ Hij gebaart naar het podium.

Nee, wil ze antwoorden. Ze zal er nooit klaar voor zijn. Maar als ze dit niet doet, zullen hij en anderen haar ervan blijven verdenken dat ze Henry heeft beschermd, dat ze zijn misdaden lang voordat ze aan het licht kwamen verborgen heeft gehouden.

‘Voor zover ik dat ooit ben.’ Ze ziet zichzelf op het podium staan, met al die kritische blikken tegenover zich, en ze moet de muur vasthouden om overeind te blijven.

‘Het is goed dat je dit doet.’ Cornwell perst even zijn lippen op elkaar, alsof het hem moeite kost om beleefd te zijn. ‘Er zullen veel mensen mee geholpen zijn.’

‘Ja.’ Ze doet haar ogen dicht en vecht tegen de aandrang om de gang uit te stormen en de parkeerplaats op te rennen. Maar er is geen tijd voor vluchtfantasieën. Cornwell kijkt op zijn horloge en precies op dat moment klinkt het rondzingende geluid van een microfoon waarop wordt getikt.

Twée

‘**D**AMES EN HEREN,’ schalt de stem van de presentator door de ruimte, ‘welkom bij het jaarlijkse familie- en vrienden-gala van de LAPD, 1966.’

Beverley voelt zich alsof haar hart is losgekomen en in haar maag is gezakt.

‘Om te beginnen een warm welkom aan Tom Cornwell, hoofd van het team Zware Delicten van de recherche in Californië.’

Iemand heeft schuurpapier in haar mond gestopt.

Het publiek applaudisseert.

Ze zoekt een plekje aan de zijkant van het podium, vol schaduwen maar met duidelijk zicht op het publiek. De mensen kijken aandachtig toe, terwijl er een zwak licht weerkaatst op hun diamanten sieraden, terwijl Cornwell de schijnwerpers in loopt. Het komt in Beverley op dat mannen als Tom Cornwell geen reden hebben om zenuwachtig te zijn, omdat ze zo vaak automatisch de held zijn, zo vaak het verhaal kunnen sturen, anderen kunnen vertellen wat ze van hen moeten denken.

Wat maakt haar dat dan? De slechterik? Een medeplichtige? Er zijn bijna vijf jaar verstreken sinds het allemaal is gebeurd, maar ze is er nog steeds niet achter welke rol zij nu precies in het verhaal speelt. Een echtgenote? Zeker. Een vrouw die zich in een martelende tweestrijd bevond? Absoluut. Iemand die dicht genoeg bij een moordenaar stond om de geur van zijn hals te kennen, het zuchten-

de geluid dat hij maakt in zijn slaap, het feit dat zijn hoektand links-onder zwart is van een aanvaring met een honkbalknuppel. Maar iemand die zo dicht bij een moordenaar stond dat ze geen stap achteruit kon doen om het te zien, die zo opging in haar alledaagse leven dat ze moeiteloos werd bespeeld.

‘Dames en heren,’ begint Cornwell. Beverley ziet mensen hun rug rechten bij de imposante stem, dezelfde stem die haar ondervroeg, haar bombardeerde met de gruwelijke details van Henry’s misdaden. ‘Hartelijk dank dat ik hier wederom aanwezig mag zijn bij het vieren van een jaar vol successen van de politie van Los Angeles en omstreken.’ Nog steeds geen glimlach. ‘Ik beschouw het als een eer dat ik de kans heb om het over een van de cruciaalste momenten in mijn carrière te hebben.’

Het gaat over hem. Het gaat altijd over hem.

‘Vijf jaar geleden, na een onderzoek dat vroeg om ongekend veel middelen, de inzet van elke sheriff in de staat Californië en grote inspanningen van mijn medewerkers en mijn adjunct Roger Greaves, wist ik Henry Lightfoot in de boeien te slaan, een man die de inwoners van Californië drie jaar lang heeft geterroriseerd met een brute serie moorden die hem de naam de Heatwave Killer opleverde.’ Hij zwijgt en het duurt even voordat het publiek doorheeft dat het geacht wordt te klappen.

Hoe moet het zijn, vraagt Beverley zich af, om voor een zaal vol mensen te staan en van hen te verlangen dat ze je bewonderen? Cornwell hangt zijn stropdas recht, spant zijn kaken aan en neemt het applaus in ontvangst, waarna hij met zijn handen de zaal tot stilte maant.

‘Ik herinner me nog als de dag van gisteren...’ Het publiek hangt aan zijn lippen. ‘...hoe mijn hart tekeering toen mijn vingers langs zijn huid gleden. Het was alsof ik het kwaad in eigen persoon aanraakte.’

Beverley slikt.

Hij steekt zijn vinger op. ‘Hoewel dat misschien wel het belangrijkste moment in mijn carrière was...’ Zijn blik glijdt even naar de schaduwen. ‘...is mijn trotste moment nu, hier.’ Hij wijst naar zijn voeten. ‘Vanavond. Want vanavond heb ik de eer om een bijzondere vrouw op dit podium te mogen verwelkomen.’

Ze zou weg kunnen gaan. Ze zou zich kunnen omdraaien en wegrennen voordat iemand haar kon tegenhouden.

‘Dames en heren: Mrs Beverley Lightfoot.’

Het is Edwards, denkt ze. Miss Edwards.

‘Echtgenote van de Heatwave Killer.’

Voormalig echtgenote.

‘De vrouw die in alle openheid met de politie samenwerkte om haar man veroordeeld te krijgen.’

Nou, alle...

Plotseling wordt de spotlight op haar gericht, en de verrassingsaanval maakt haar draaierig. Ze knijpt haar ogen dicht, haar oren beginnen te suizen en door haar hoofd schieten flitsen van de middag dat het gebeurde. De handboeien. De helikopters. *Bandstand* op tv. Tieners die dansten op Neil Sedaka’s ‘Little Devil’; ze kan zich dat nummer nog herinneren. Allerlei beelden komen voorbij: het zonlicht, goudkleurig op dat tijdstip, dat door het raam naar binnen viel. De hitte van de ovenschotel door haar ovenwanten heen, die met de konijntjes erop. Het aardewerk dat in honderd stukjes op de vloer uiteenspatte.

‘We kunnen zoveel op boeven jagen als we willen,’ vervolgt Cornwell, ‘maar alleen dappere vrouwen als Beverley Lightfoot weten hoe het is om met zo iemand samen te leven, en dat soort informatie, zo’n inkijkje in het leven van een moordenaar, dat vrouwen zoals zij ons geven, helpt ons een beeld te vormen van deze gevaarlijke mannen en wat ze achter gesloten deuren doen.’

Opeens ruikt ze hem, Henry, zoals hij altijd rook als hij ’s avonds laat bij haar in bed kroop. Ze zou zweren dat de geur nog steeds in

haar neusgaten hangt: Old Spice en motorolie. Dan schoof ze naar hem toe en krulde ze zich om zijn rug als het pantser van een pissebed.

‘Dus graag nodig ik nu uit op het podium: de buitengewone Mrs Beverley Lightfoot.’

Het applaus is oorverdovend. In het felle licht kan ze het wit in de ogen van de mensen die naar haar opkijken zien. Werktuiglijk loopt ze naar de microfoon, die midden op het podium staat. Als ze er bijna is, steekt ze haar hand uit naar de standaard. De naden van haar jurk snijden in haar nek. De strik zit te strak. Ze stelt zich de kleine rode afdrukken in haar huid voor.

Ze had alleen maar willen helpen om te voorkomen dat er nog meer slachtoffers zouden vallen. Daarom had ze ja gezegd. Daarom is ze hier. Maar ze kan zich bijna niet meer herinneren hoe ze moet praten.

Iemand schraapt zijn keel.

Ze slikt. ‘Goedenavond.’ De microfoon piept luid en ze springt achteruit, kijkt naar de zijkant van het podium en ziet dat Cornwell haar nauwlettend gadeslaat.

Ze stapt opnieuw naar de microfoon, iets minder dichtbij deze keer. Ze slaat haar ogen neer tegen het licht en haalt diep en hoorbaar adem.

‘Goedenavond, dames en heren. Mijn naam is Beverley... Lightfoot. Ik was de echtgenote van Henry James Lightfoot, die tussen 1957 en 1961 zeven vrouwen vermoordde in de Bay Area van Californië. Dit is mijn verhaal.’

Onder daverend applaus loopt ze het podium af. Ze weet niet hoe ze het voor elkaar heeft gekregen, maar het is haar gelukt, en als ze niet zo murw was van de spanning, zou ze kunnen denken dat het goed is gegaan.

Cornwell knikt kort als ze voorbijloopt. Dan draait hij zich om naar een agent die hem vanaf de onderkant van de trap roept.

‘We gaan terug naar het bureau, hoofdcommissaris,’ zegt de man, terwijl zijn blik even blijft hangen op de lippenstiftvlek op Beverleys jurk. ‘Er heeft een incident plaatsgevonden.’ Hij kijkt naar haar alsof hij afweegt of ze wel mag horen wat hij gaat zeggen. ‘We hebben een lichaam gevonden. Dit wilt u niet missen. Het is... ongewoon.’